

Pasqual Maragall, president

Partidaris i opositors del nou Govern català viuen, sigui com sigui i amb sentiments òbviament confrontats, un moment històric. A uns i altres els costarà adaptar-se a un nou mapa polític, en el qual el president de la Generalitat ja no es diu Jordi Pujol. Aquest xoc, però, sembla que també ha sotragat Espanya, que de nou torna a mostrar la seva cara més rànica i amenaçant.

Dissabte 20 de desembre, Pasqual Maragall i Mira ha estat investit ja oficialment president de la Generalitat de Catalunya. Per primera vegada en la història moderna de la Generalitat, hi ha un procés democràtic d'alternança de poder al capdavant del Govern català.

L'elecció de Pasqual Maragall com a president, el passat 16 de desembre al Parlament de Catalunya, posa punt final a un mandat ininterromput de vint-i-tres anys de Jordi Pujol i Soley. Precisament, una de les primeres paraules del seu successor a la cambra catalana van estar dedicades al reconeixement de la figura política que durant prop d'un quart de segle ha governat Catalunya.

Anormalitat democràtica. Tot i la rellevància històrica d'aquest relleu polític al front de la primera institució de Catalunya, no es pot parlar pas de normalitat democràtica. Les reaccions que s'han produït, com a conseqüència de la configuració de la nova majoria de govern a Catalunya formada per PSC, ERC i ICV-EUiA, ha generat a Espanya una veritable espiral de violència verbal que ha tensat la política estatal. Des del president de la patronal espanyola CEOE, José María Cuevas, a diversos integrants de l'executiu espanyol, especialment el ministre portaveu del Govern popular, Eduardo Zaplana, s'han llençat per un pendent de desacreditacions i crítiques contra el que serà el nou Govern català i els seus integrants. Destaca la sortida de l'exministre franquista i president de la Xunta de Galícia, José Manuel Fraga, recordant que el títol VIII de

la Constitució reserva a l'exèrcit la missió de preservar la unitat territorial espanyola. L'onada de crítiques té el suport mediàtic, de tertulians i columnistes de molts del mitjans de comunicació espanyols.

La proposta de fer un nou Estatut —que a Catalunya té el suport de totes les forces polítiques a excepció del PP—, la reforma del sistema de finançament i la presència d'independentistes al nou executiu català s'han situat al centre dels atacs de l'executiu de José María Aznar i d'un ampli sector mediàtic i intel·lectual espanyol. Amb aquests atacs, el PP posa en contradicció un PSOE que encara no ha sabut teixir un discurs alternatiu al dels populars sobre l'anomenada "vertebració" de l'estat. I és que amb la proximitat de les eleccions legislatives espanyoles, el març vinent, amplis sectors del PSOE veuen amb desconcert els acords de govern que els seus socis catalans del PSC han signat amb una formació independentista com ERC. Els atacs fulminants contra el nou Govern català del PP han fet que aquests sectors, de moment, restin encara en silenci, potser a l'expectativa de com va evolucionant la política catalana.

De moment, però, l'exministra espanyola socialista, Cristina Alberdi, ja ha anunciat que abandona la seva militància com a mesura de protesta pels acords dels socialistes catalans amb Esquerra i Iniciativa i per la política "erràtica" del PSOE. Val a dir, però, que aquesta era una baixa anunciada. Alberdi ja havia estat molt crítica amb l'actual direcció del PSOE durant la crisi d'aquesta formació en les passades

Pasqual Maragall i Mira, just després d'haver estat escollit president de la Generalitat de Catalunya, a l'hemicicle del Parlament. Comença així una nova etapa en la política catalana, després de vint-i-tres anys de govern ininterromput de Convergència i Unió.

eleccions al Govern de la comunitat autònoma de Madrid.

En vista dels aires que bufen des d'Espanya, és fàcil preveure que la bel·ligerència que ha demostrat el Govern espanyol, de la mà del PP de José María Aznar, contra les institucions basques, ara també es dirigirà contra el nou executiu català. La incògnita que resta oberta és si el PSOE, a diferència de la política seguidista que ha fet fins ara en matèria basca, es veurà obligat a revisar les seves estratègies polítiques, atès que la virulència dels atacs ara s'ha girat també contra els seus socis del PSC, avui al capdavant del Govern català. De moment, alguns dirigents del PSE-PSOE han descobert ja que les manifestacions de Basta Ya, com la celebrada fa pocs dies a Donosti, són una exaltació del nacionalisme espanyol.

Auguris fallits. Tal com han anat les coses, el que fins ara era l'anomenat "Oasi català" sembla estar en perill de desertitzar-se. La decisió d'ERC de fer presi-

dent Pasqual Maragall ha estat, com era d'esperar, molt mal rebuda per CiU, que després del 16 de novembre es veien de nou al Govern. Així, des de la federació liderada per Artur Mas s'ha acusat els republicans d'haver lliurat el Govern català a una formació d'obediència espanyola per un afany de poder. Així doncs, de moment, els principals atacs de CiU se centren en ERC, com a resposta al despit rebut pels republicans.

Dimecres al vespre simpatitzants de la federació catalanista omplien el Palau de Congressos de Catalunya, a Barcelona, en un bany de masses al qui serà el líder de l'oposició, Artur Mas, durant aquesta legislatura. Un acte que va servir per a escenificar la unitat interna de la federació en un moment difícil, en el qual han perdut gairebé tot el poder institucional. Es trenca així, de moment, l'auguri que alguns preveien que CiU, si passava a l'oposició, es partiria. Caldrà seguir atentament si aquesta unitat interna es manté en el dia a dia de l'oposició. Si es manté,

la federació té l'opció de refer l'espai central polític que tradicionalment ha ocupat, en no estar lligada per les necessitats immediates de la gestió de Govern.

Per la seva banda, ERC també ha trencat l'auguri que anunciava que la formació es partiria quan hagués de decidir entre CiU i PSC. Tret d'alguna baixa testimonial, la militància ha fet confiança en bloc als acords de govern signats.

El que ningú havia haugurat era l'abisme que s'ha obert entre les dues formacions que tradicionalment han representat l'eix catalanista. Ara, tot és molt recent. Ni els qui eren oposició han començat a governar, ni els qui eren al govern no s'han fet a la idea que són a l'oposició. Però els reptes que ha d'afrontar la política catalana, amb la redacció d'un Estatut nou o l'assoliment d'un nou sistema de finançament, fan indispensable que uns i altres assumeixin al més ràpid possible els nous papers.

Enric Rimbau